

Septynių Stansų ir jų terminų pagal Stansų ir Eilių numeraciją KOMENTARAI

IV. Stansas

1. ...KLAUSYKITE, JŪS, ŽEMĖS SŪNŪS, SAVO GLOBĖJŲ – UGNIES SŪNŲ (a)!
SUŽINOKITE – NĖRA NEI PIRMO, NEI PASKUTINIO; NES VISKAS YRA VIENATINIS
SKAIČIUS, KILĖS IŠ NE-SKAIČIAUS (b).

a) Terminai: „Ugnies Sūnūs“, „Ugninio Rūko Sūnūs“ ir panašūs į juos, reikalauja paaiškinimo. Jie susiję su didžia pirmine bei visuotine paslaptimi ir nelengva juos paaiškinti. *Bhagavadgytoje* yra vieta, kurioje Krišna, kalbėdamas simboliškai bei ezoteriškai, sako:

„Aš nurodysiu laikmetį (sąlygas)... kada ir kuriam esant dievobaimingi žmonės, išeidami (iš šio gyvenimo), niekada daugiau negrįžta (kad vėl gimtų), arba grįžta (kad vėl įsikūnytų). Ugnis, liepsna, diena, jaunas mėnulis, šviesios (laimingos) dvi savaitės, šeši siaurinės saulėgrįžos mėnesiai, išeina (miršta)... tuo metu tie, kurie žino Brahmaną (jogai), eina pas Brahmaną. Dūmai, naktis, delčia (dvi tamsiosios savaitės), šeši pietinės saulėgrįžos mėnesiai (mirdami), tomis dienomis dievobaimingi eina į mėnulio šviesą (arba buveinę, taip pat Astralinę Šviesą) ir grįžta (vėl gimsta). Šie du keliai, šviesusis ir tamsusis, kaip minėta, amžini šiame pasaulyje (arba Didžiajame Amžiuje-Kalpoje). Vienu keliu (žmogus) išeina, kad daugiau niekada negrįžtų, kitu jis grįžta.“¹

Terminai „ugnis“, „liepsna“, „diena“, „dvi šviesios savaitės“ ir t. t., „dūmai“, „naktis“ ir t. t., vedantys tik į Mėnulio Kelio pabaigą, nesuvokiami be ezoterizmo žinių. Visi jie yra *vardai atskirų Dievybių*, kurios valdo kosmopsichines Jėgas. Mes dažnai kalbame apie „Liepsnos“ hierarchiją, apie „Ugnies Sūnus“ ir t. t. Šankaračarja, didžiausias iš visų ezoterinių Indijos mokytojų, sako, kad Ugnis reiškia

¹ VIII Skyrius, 80 psl., Telango vert.

Dievybę, valdančią laiką (kala). Talentingas *Bhavadgytos* vertėjas, bakalauras iš Bombėjaus Kashinathas Trimbakas Telangas prisipažįsta, kad jis negali aiškiai suvokti šių eilučių reikšmės! Tačiau jos tampa aiškios tam, kuris išmano okultinę doktriną. Tose eilutėse slypi mistinė Saulės ir Mėnulio simbolių prasmė. Pitriai (sansk. *pitr*) yra Mėnulio dievybės ir mūsų Protėviai, nes jie *sukūrė fizinį žmogų*. Agnišvata, Kumarai, Septyni Mistiniai Išminčiai – Saulės dievybės, nors jie taip pat Pitriai, bet yra „Vidinio Žmogaus Kūrėjai“. Jie – „Ugnies Sūnūs“, nes jie yra pirmosios būtybės, išėjusios ir išsivysčiusios iš pirmapradės Ugnies, Slaptojoje Doktrinoje jie vadinami „Protais“. „Nes Viešpats, tavo Dievas, yra sudeginanti Ugnis, pavydus Dievas“². „ (...) kai iš dangaus liepsnojančioje ugnyje apsireišk Viešpats Jėzus su savo galybės angelais“³. Šventoji Dvasia apsireiškė Apaštalams... ir „jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai (...)“⁴. Višnus grįš ant Kalkio, Balto Žirgo, kaip paskutinis Avataras tarp Ugnies bei Liepsnų; ir *Sosiošas*⁵ taip pat nužengs ant Balto Žirgo „Ugnies sūkuryje“. „Aš išvydau atvirą dangų ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis (...) Jo akys švietė kaip ugnies liepsna (...) ir jo vardas – Dievo Žodis“⁶. Ugnis yra pats gryniausias Eteris ir todėl nagrinėjamas ne kaip Materija, o kaip Eterio vienovė – antrinė aktyvi dievybė – jo visuotinume (visur buvime). Bet egzistuoja dvi „Ugnys“; ir okultiniuose mokymuose pabrėžiamas skirtumas tarp jų. Apie pirmąją, arba visiškai *beformę* ir *neregimą* Ugnį, slypinčią *centrinėje, dvasinėje Saulėje*, kalbama kaip apie Trivienę (metafiziškai); o aktyvaus kosmoso Ugnis yra septyneriopa visoje visatoje ir mūsų Saulės sistemoje. „*Žinių Ugnis sudegina visus veiksmus iliuzijų plane*“, skelbia Komentarai. „*Todėl tie, kurie ją įgavo ir išsilaisvino, vadinami „Ugnimis*“. Kalbant apie septynis jutimus, simboliškai sanskrite vadinamus „Septyniais Šventikais“, Hotrio verstoje *Anugitoje* Narada kalba: „Taigi šie septyni (jutimai: uoslė ir

² *Pakartotino Įstatymo Knyga*, IV, 24

³ *Antrasis laiškas tesalonikiečiams*, I, 7.

⁴ *Apaštalų darbų knyga*, II, 3.

⁵ Sosioš (Soshyos), zoroastrizmo religijoje pasaulio išlaisvintojas, kuris atjos ant balto žirgo ugniniame sūkuryje (vert. past.).

⁶ *Apreiškimo Jonui knyga*, XIX, 11-13.

skonis, spalva ir garsas ir t. t.) yra išsivadavimo priežastys“; ir vertėjas priduria: „Būtent nuo šių septynių aukščiausias Aš turi būti išlaisvintas“. „Aš“ (frazėje „Aš esu... neturintis savybių“) turi reikšti aukščiausią Aš, bet ne braminą, kuris kalba⁷.

b) Frazė „Viskas yra vienatinis Skaičius, kilęs iš Ne-Skaičiaus“ taip pat priklauso šiai universaliai ir filosofinei dogmai, kuri buvo išaiškinta Trečio Stanso 4-toje eilutėje. Tai, kas yra absoliutus, aišku, yra Ne-Skaičius; bet savo vėlesne reikšme jis pritaikomas tiek Erdvėje, tiek ir Laike. Jis reiškia, kad ne tik kiekviena laiko tėkmė yra dalis didesnės tėkmės iki pat begalybės – prailgintos trukmės, suvoktos žmogaus protu, bet taip pat, kad nė vienas apreikštas daiktas negali būti nagrinėjamas niekaip kitaip, kaip tik dalis visumos, kuri yra vienatinė, aktyvi visata, išeinanti iš pasyvios visatos, arba Absoliuto, vadinamo Ne-Būtimi arba „Ne-Skaičiumi“, skirtingai nuo jo Būties arba „vienatinio Skaičiaus“.

IV Stansas – Tęsinys

2. SUŽINOKITE TAI, KĄ MES, KILĘ IŠ PIRMINIŲ SEPTYNIŲ, AMŽINOSIOS LIEPSNOS PAGIMDYTI, SUŽINOJOME IŠ SAVO TĖVŲ...

Tai paaikškinta antrame tome, ir terminas „Amžinoji Liepsna“ patvirtina tai, kas pasakyta IV Stanso komentarų pirmame paragrafe.

Skirtumas tarp „Pirmapradžių“ ir likusių Septynių Statytojų yra tas, kad pirmieji yra Spindulys ir tiesioginė emanacija iš pirmųjų „Švenčiausiųjų Keturių“, Tetrakčio, t. y. amžinai Savaime Egzistuojančio Vienatinio – amžino savo prigimtimi, ir tik ja, bet ne savo veiksmis, ir skirtingo nuo visuotinio Vienatinio. Slypintys (latentiniai) pralajos metu ir veiksmingi per visą manvantaros trukmę „Pirmapradžiai“ yra kilę iš „Tėvo-Motinos“ (*Dvasios-Hyle*, arba *Ilus*); o

⁷ *Šventosios Rytų Knygos*, VIII, 278 psl., Telango vert.

kitas aktyvus Ketvertas ir Septyni yra kilę vien tik iš Motinos. O ši ir yra Nekaltoji Mergelė – Motina, apšviesta, bet ne apvaisinta visatos Paslaptimi – kai ši apsireiškia iš Lajos, arba nediferencijuotos būsenos. Iš tikrųjų tai jie visi, aišku, yra vienovėje; bet jų aspektai atskiruose Būties planuose skirtingi.

Pirmieji Pirmapradžiai yra aukščiausios Būtybės Būties skalėje. Jie yra krikščionybės arkangelai, kurie atsisakė kurti, arba, tiksliau, daugintis – kaip pasielgė Mykolas pastarojoje sistemoje ir kaip pasielgė Brahmos vyriausieji, „Proto Pagimdyti Sūnūs“ (Vedhas).

iv Stansas – Tęsinys

3. IŠ ŠVIESOS SPINDULINGUMO – AMŽINOS TAMSOS SPINDULIO – VĖL PAŽADINTI PUOLĖME Į ENERGIJOS⁸ ERDVĘ; VIENATINIS IŠ KIAUŠINIO, ŠEŠI IR PENKI (a). PO TO TRYS, VIENAS, KETURI, VIENAS, PENKI – DUKART SEPTYNI, VISA KO (b) SUMA. IR ŠIE YRA ESYBĖS, LIEPSNOS, PRADMENYS, STATYTOJAI, SKAIČIAI, ARUPA⁹, RUPA¹⁰ IR JĖGA, ARBA DIEVIŠKAS ŽMOGUS – VISA KO SUMA. IR IŠ DIEVIŠKO ŽMOGAUS PRASIDĖJO (KILO) FORMOS, KIBIRKŠTYS, ŠVENTIEJI GYVŪNAI IR SLAPTŪJŲ TĖVŪ¹¹, UŽSKLĚSTŪ ŠVENČIAUSIOJE KETVERYBĖJE, PASIUNTINIAI¹².

a) Tai yra iš šventojo Skaičių mokslo; išties, tokio švento ir tokio reikšmingo studijuojant okultizmą, kad ši tema gali būti tik šiek tiek paliesta netgi tokiame plačiai aprėpiančiame kūrinyje kaip šis. Nes hierarchijomis ir tiksliais šių mums nematomų, nebent labai retais, išimtiniais atvejais, Būtybių skaičiais pagrįsta visos visatos paslaptis. Taip Kumarai, pavyzdžiui, vadinami „Ketvertu“ – nors iš tikrųjų jie yra septyni – nes Sanaka, Sananda, Sanatana ir Sanatkumara yra

⁸ Dhian Kohanai.

⁹ Neturintys formų.

¹⁰ Turintys kūnus.

¹¹ Pitriai.

¹² Keturi, pateikti kaip jie okultiškai naudojami Tetrados (gr.), Šventojo, arba Tobulo, Kvadrato apskaičiavimuose, yra visų tautų ir rasių mistikų Šventasis Skaičius. Jis turi tą pačią reikšmę brahmanizme, budizme, kabaloje ir egiptiškoje, chaldėjiškoje bei kitose skaičių sistemose.

pagrindiniai Vajdhatros (jų giminės vardas), kilę iš „keturgubos paslapties“. Tam, kad taptų aiškiau, turime remtis skaitytojams labiau žinomų dogmų, tokių kaip braminų, pavyzdžius.

Pagal Manų, Hiranjagarbha yra Brahma, pirmoji *vyriška* būtybė, sukurta konkrečios Bepriežastinės Priežasties „Auksiniame Kiaušinyje“, švytinčiame tarsi Saulė, kaip sako *Hindu Classical Dictionary*; Hiranjagarbha reiškia Auksinis Kiaušinis, arba greičiau jau Spindulingosios Įščios. Prasmė sunkiai derinasi su „vyriškos būtybės“ epitetu. Be abejo, ezoterinė frazės prasmė visiškai aiški. *Rigvedoje* pasakyta: „TAI, visų būtybių vienatinis Valdovas (...) vienatinis, kuriantis dievų ir žmonių principas“, pirmiausiai atsirado Auksinėse Įščiose, Hiranjagarbha, o tai yra Visuotinis Kiaušinis, arba mūsų Visatos Sfera. Ši Būtybė, aišku, yra viso to įrodymas: joje slypi į dvi lytis susiskaidžiusio Brahmos abu pradai ir alegorija, nes jis sukūrė save iš vienos pusės kaip Vyrišką Pradą *Viradž*, ir iš kitos kaip Moterišką Pradą *Vak*.

„Vienatinis iš Kiaušinio, Šeši ir Penki“ – tai skaičius 1065, kuris yra Pirmagimio (vėliau vyro-moters Brahmos-Pradžapačio) matmuo, atitinkantis skaičius 7 ir 14 bei 21. Pradžapačių, kaip ir sefirų, tik septyni, kartu su sintetinė sefirų triada, iš kurios jie kilo. Taip iš Hiranjagarbhos, arba Trivienio Pradžapačio (pirminio vedų Trimurčio – Agnio, Vajo ir Surjos), kilo likusieji septyni, arba dešimt, jeigu atskirsime pirmus tris, egzistuojančius viename, ir vieną trijuose; be to, visi jie slypi vienatiniame „aukščiausiam“ Paramoje, vadinamame „Guhja“ arba „Paslaptingu“, „Sarvatmanu“ ir „Antisiela“. „*Septyni Būties Valdovai slypi Sarvatmane kaip mintis vienose smegenyse.*“ Taip yra ir su sefiromis. Jos arba septynios, jei skaičiuotume nuo viršutinės triados, kurią vainikuoja Keter, arba jų dešimt – ezoteriškai. *Mahabharatoje* Pradžapačiai įvardijami skaičiumi 21, arba 10, 6 ir 5 (1065), triskart septyni¹³.

¹³ Tie patys skaičiai, t. y. 1065, kabaloje yra Jehovos reikšmė, nes trijų jo vardą sudarančių raidžių – Jod, Vau ir du kartus He – reikšmė yra 10 (Jod); 6 (Vau); 5 (He); arba $3 \times 7 = 21$. „Dešimt yra Sielos Motina, nes Gyvybė ir Šviesa juose

b) „Trys, Vienas, Keturi, Vienas, Penki“ savo visuma – Dukart Septyni sudaro 31 415 – įvairialaipinę skaitinę Dhian Kohanų ir sąlygoto pasaulio vidaus hierarchiją¹⁴. Šis skaičius, patalpintas į Didįjį Rata „Neperžengsi“, taip pat vadinamą *Dhiani paša*, „Angelų Virve“, skiriančia fenomenalų kosmosą nuo noumenalaus, neįeinančio į mūsų dabartinės aktyvios būsenos ribas. Šis skaičius, kai jis nekaitomas algebriškai, visada išlieka 31415, anagramiškai ir kabalistiškai, būdamas tuo pačiu metu Rato ir mistinės svastikos skaičiumi, dar kartą „Dukart Septyni“. Nes kad ir kokius veiksmus atlikinėtume šiose dviejose skaičių eilutėse, sudėdami skaičius vieną po kito ar dėliodami juos kryžmai iš dešinės ar kairės, suma visada bus 14. Matematikoje jie išreiškia gerai žinomą formulę, kad apskritimo skersmens ir jo ilgio santykis lygus 1:3,1415 arba π (pi), kaip tai vadinama. Ši skaičių eilutė privalo turėti tą pačią reikšmę, nes 1:314 159 ir toliau 1:3:1 415 927, slaptais skaičiavimais išreiškia įvairius „Pirmagimio“ ciklus bei amžius, arba 311 040 000 000 000 su trupmenomis, ir tam tikro proceso, kurio analize mes čia neužsiimsime, metu yra gaunami tie patys 13 415. Taip pat gali būti nurodyta, kad ponas Ralstonas Skinneris, *The Source of Measures* autorius, žydišką žodį Alhim skaito su ta pačia skaitine reikšme – tik atmesdamas, kaip jau minėta, nulius bei naudodamas perstatymus – 13514; nes א (a) = 1; ל (l) = 3 (30); ה (h) = 5; י (i) = 1 (10); ir מ (m) = 4 (40); pagal anagramą tai sudaro 31415, kaip jis ir paaiškino.

Taigi jei metafiziniame pasaulyje Ratas su vieninteliu centriniu tašku jame neturi skaičiaus ir vadinasi anupadka – be tėvų ir be skaičiaus, nes yra neapskaičiuotinas; tai aktyviame pasaulyje

sujungti“, sako Hermis. „Nes skaičius 1 kilęs iš Dvasios, o skaičius 10 iš Motinos (Chaos, Moteriško Prado). Vienetas sukūrė dešimt, ir dešimt yra Vienovė“. (*Raktų knyga*). „Naudojant anagraminį kabalos metodą temurą ir žinant 1065 (21), galima prasišverbtį į visuotinį mokslą apie kosmosą bei jo paslaptis“ (Rabinas Yogelis). Skaičius 10, 6 ir 5 rabinai laiko labiausiai šventais.

¹⁴ Amerikos kabalistas šiuo metu atrado elohimą atitinkantį skaičių. Jis žydams atiteko iš chaldėjų. Žr. *Hebrew Metrology*, „The Masonic Review“, liepa, 1885, *McMillan Lodge* n. 141.

visuotinis Kiaušinis, arba Ratas, yra apribotas grupėmis, vadinamomis – Linija, Trikampiu, Pentagrama, antrąja Linija ir Kvadratu (arba 13514); ir kai Taškas pagimdo Liniją, taip tapdamas diametru, vaizduojančiu androgininį Logą, tada skaičiai tampa 31415, arba trikampiu, linija, kvadratu ir antra linija bei pentagrama. „*Kai Sūnus atsiskiria nuo Motinos, jis tampa Tėvu*“, diametras vaizduoja Gamtą, arba Moterišką Pradą. Todėl yra pasakyta: „*Būties pasaulyje vienatinis Taškas apvaisina Liniją, nekaltas kosmoso Įščias, (kiaušinio pavidalo nulis) ir nekalta Motina suteikia gimimą Formai, kurioje slypi visos formos*“. Pradžapatis vadinamas pirmagimdžiu Vyrišku Pradu ir „savo Motinos Vyru“¹⁵. Tai pagrindinis raktas suvokti visus likusius „Dieviškus Sūnus“ atsiskyrusius nuo „Nekaltų Motinų“. Šį teiginį patvirtina žinomas faktas, kad Ona, Mergelės Marijos Motina, dabar Romos katalikų bažnyčios skelbiama kaip davusi savo dukrai gyvybę nekaltu pradėjimu („Marija nekaltai pradėtoji“), yra chaldėjų žodžio „Ana“ skolinys, kuris reiškia Dangūs, arba Astralinė Šviesa, *Anima Mundi*, iš čia – Anaitia, Devi Durga, Šivos žmona, taip pat vadinama Annapurna ir Kanja, Skaistuolė; Uma Kanja ezoterinis vardas ir reiškia „Šviesos Mergelė“, „Astralinė Šviesa“ vienu iš daugelio jos aspektų.

c) Devos, pitriai, rišiai, suros ir asuros; daitjai ir aditjai; danavai ir gandharvai ir t. t., ir t. t., visi jie turi savo sinonimus mūsų Slaptoje Doktrinoje lygiai taip pat kaip ir kabaloje bei žydų angelologijoje; bet beprasmiška minėti šiuos senovinius vardus, nes tai tik sukurs painiavą. Daugelis iš jų dabar jau gali būti rasti netgi krikščioniškoje dieviškų ir dangiškų Jėgų hierarchijoje. Visi šie Sosto angelai bei viešpačiai, Pradai ir Jėgos, cherubinai ir serafimai, bei demonai, įvairiausi Dangaus pasaulio gyventojai, yra šiuolaikinės archainių prototipų kopijos. Pats jų vardų simbolizmas, perteiktas ir išverstas į

¹⁵ Tą pačią išraišką randame Egipte. Mout viena reikšme yra Motina ir nusako jai tos šalies Trejybėje suteiktą charakterį. Ji buvo Amono motina ir žmona vienu ir tuo pačiu metu. Vienas iš pagrindinių dievo titulų buvo Savo Motinos Vyras. Į Deivę Mout, arba Mut, kreipiamasi: Mūsų Valdovė, Dangaus Karalienė, Žemės Karalienė, lygiai kaip ir į kitas deives-motinas: Izidę, Hator ir t. t.“ (Masperas)

graikų bei lotynų kalbas, pakankamai liudija tai, kas daugeliu atvejų bus vėliau pateikta šiame kūrinyje.

d) „Šventieji Gyvūnai“ sutinkami *Biblijoje*, taip pat kaip ir kabaloje, puslapiuose, pasakojančiuose apie gyvybės pradžią, ir turi savo reikšmę, netgi labai gilia. *Sefer Jeciroje* teigiama, kad: „Dievas nubrėžė ant „Šventųjų Keturių“ Savo Šlovės Sostą; ofanimai (Ratai, arba Sferos-Pasauliai), serafimai, Šventieji Gyvūnai ir padedantys angelai, ir iš šitų (Oras, Vanduo ir Ugnis arba Eteris) Jis sukūrė savo Būstą“.

Pateikiame pažodinį vertimą iš 9-tojo ir 10-tojo Skyrių:

„Dešimt skaičių be ko? Vienas: Dvasia Gyvo Dievo... gyvenančio Amžinybėse! Balsas ir Dvasia, ir Žodis, ir tai yra Šventa Dvasia. Du: Oras iš Dvasios. Jis nubrėžė ir iškirto su jais dvidešimt dvi pagrindo raides, tris motinas, dvigubus septynis ir vieną dvylika ir vienatinę Dvasią iš jų. Trys: Vanduo iš Dvasios; Jis nubrėžė ir įkūrė su jais dykumą ir tuštumą, dumblą ir žemę. Jis nubrėžė juos kaip gėlyną, pastatė juos kaip sieną, paklojo juos kaip grindinį. Keturi: Ugnis iš Vandens; Jis nubrėžė ir sukūrė jais Šlovės Sostus ir Ratus, ir serafimus, ir Šventuosius Gyvūnus, ir padedančius angelus; ir iš trijų Jis sukūrė savo Būstą, kaip pasakyta, Jis daro savo angelais dvasias ir savo tarnais liepsnojančias ugnis.“

Žodžiai – „sukūrė savo Būstą“ aiškiai rodo, kad kabaloje, kaip ir Indijoje, Dievybė vaizduojama kaip visata, ir nebuvo pradžioje tuo nekosminiu Dievu, koku ji yra dabar.

Taigi Pasaulis buvo sukurtas „Trimis serafimais – Sefer, Safar ir Sipur“ arba „Skaičiumi, Skaičiais ir Išskaičiavimais“. Astronominiame rakte „Šventieji Gyvūnai“ tampa Zodiako ženklais.

iv Stansas – Tęsinys

4. TAI BUVO BALSŲ, DIEVIŠKOS SEPTYNIŲ MOTINOS, KARIAI. SEPTYNIŲ KIBIRKŠTYS PAKLŪSTA IR TARNAUJA PIRMAM, ANTRAM, TREČIAM, KETVIRTAM, PENKTAM, ŠEŠTAM IR SEPTINTAM IŠ SEPTYNIŲ (a). JOS¹⁶ VADINAMOS SFEROMIS, TRIKAMPIAIS, KUBAIS, LINIJOMIS IR FORMUOTOJAIŠ; NES TAIP LAIKOSI AMŽINOJI NIDANA – OI-HA-HOU (b)¹⁷.

a) Ši eilutė vėl pateikia trumpą Dhian Kohanų hierarchijų analizę. Indijoje Dhian Kohanai vadinami devomis (dievais) arba sąmoningomis, protingomis Gamtos Jėgomis. Šiai hierarchijai priskirtini apreiškinti tipai, į kuriuos gali būti suskirstyta žmonija, nes žmonija savo visuma iš tikrųjų yra ne kas kita, kaip materializuota, nors dar ir netobula, jos išraiška. Terminas „Balso Kariai“ tampriai susijęs su garso ir kalbos paslaptimi kaip Priežasties – Dieviškos Minties – pasekmė bei rezultatas. Labai gražiai apie tai sako P. Christianas, kvalifikuotas *Historie de la Magie* ir *L’Homme Rouge des Tuilleries* autorius, teigiantis, žodžiai, kaip ir kiekvieno individo vardas, didele dalimi apsprendžia jo būsimą likimą. Kodėl? Todėl, kad:

„Kai mūsų siela sukuria arba išsišaukia kokią nors mintį, tai vaizduojamasis šios minties ženklas palieka įspraudą astraliniam fluide, savotiškame imtuve ir visų Būties apraiškų veidrodyje.

Ženklas išreiškia daiktą; daiktas yra (slapta arba okultinė) ženklo savybė. Išstarti žodį reiškia iššaukti mintį ir suteikti jai egzistavimą. Magnetinis žmogaus kalbos potencialumas yra kiekvienos apraiškos okultiniame pasaulyje pradžia. Vardo ištarimas nėra vien tik būtybės (esmės) apibūdinimas – kai tariamas žodis (veiksmo nuoroda), jis pasmerkiamas ir atiduodamas vienos arba kelių okultinių Jėgų poveikiui. Daiktai kiekvienam iš mūsų yra tuo, kuo žodis juos padaro,

¹⁶ Kibirštys.

¹⁷ Pakeitimas iš *Oeahoo*. Tiesioginė šio žodžio reikšmė tarp šiaurinės dalies Rytų okultistų yra spiralinis vėjas, sūkurys, bet šiuo atveju šis terminas naudojamas nusakyti nepaliaujamam ir amžinam kosminiam judėjimui, arba, tiksliau, Jėgai, kuri jį verčia judėti; Jėga, kuri patylomis priimama kaip Dievybė, bet niekada neištariama. Tai amžina Karana, amžinai veikianti Priežastis.

įvardydamas juos. Kiekvieno žmogaus tariamas žodis (veiksmažodis) arba kalba, visiškai nesuvokiant jam pačiam, yra *laiminimas* arba *prakeikimas*; štai kodėl dabartinis mūsų neišmanymas apie *minties* savybes bei atributus, lygiai kaip ir apie *materijos* savybes bei atributus, dažnai mums yra pražūtingas.

Taip, vardai (ir žodžiai) yra arba *gėrybiniai*, arba *piktybiniai*. Jie tam tikra prasme yra arba nuodingi, arba neša sveikatą, priklausomai nuo slapto poveikio, kurį aukščiausia Išmintis suteikė jų elementams, t. y. juos sudarančioms raidėms bei skaičiams, atitinkantiems tas raides.“

Tai griežtai teisinga ir kaip ezoterinis mokymas priimta visose Rytų okultizmo mokyklose. Sanskrite, taip pat kaip ir žydu bei visuose kituose raidynuose, kiekviena raidė turi savo okultinę reikšmę ir savo *protinį* pagrindą; kiekviena yra priežastis ir pasekmė prieš tai buvusios priežasties, ir jų kombinacija labai dažnai sukelia ypač stiprius maginius poveikius. Labiausiai okultinės ir grėsmingos jėgos slypi balsėse. *Mantras* (ezoteriškai tai greičiau magiškas, nei religinis veiksmas) braminai taria progiesmiu, taip pat kaip ir likusias vedas bei kitus šventraščius.

„Balso Kariai“ yra „Logo Karių“ arba „Žodžio“ *Sefer Jeciroje* prototipas, Slaptojoje Doktrinoje jie vadinami „vienatiniu Skaičiumi, kilusiu iš Ne-Skaičiaus“, t. y. vienatiniu amžinu Principu. Ezoterinė teogonija pradeda nuo vienatinio Apreikštojo (todėl ne amžino kaip buvimas ir būtis, nors ir amžino savo prigimtimi), Skaičių Skaičiaus ir Išskaičiavimų – pastarieji kilę iš Balso, Vak (moteriško prado) „Šimto Formų“, Šata Rupos, arba Gamtos. Iš šio Skaičiaus 10, arba Kuriančios Gamtos, Motinos (okultinis ženklas, arba „nulis“, amžinai gimdantis ir dauginantis per susijungimą su vienetu – „1“, arba su Gyvybės Dvasia), kilo visa visata.

*Anugitoje*¹⁸ pateikiamas pokalbis tarp bramino ir jo žmonos apie Kalbos kilmę bei jos okultines savybes. Žmona klausia, kaip kilo kalba ir kas atsirado anksčiau – kalba ar protas? Braminas atsako, kad apana (*īkvepiantysis kvēpavimas*), tapdama valdove, pakeičia tą sąmonę, kuri nesupranta kalbos arba žodžio, į apanos būseną ir taip atveria protą. Tam, kad būtų aiškiau, jis papasakoja jai istoriją, pokalbį tarp Kalbos ir Proto. „Abu nuėjo pas Būties „Aš“ (t. y., pas individualų aukščiausią Aš, kaip galvoja Nilakantha; ir pas Pradžapatį pagal Arjunos Misros komentarą) ir paprašė išsklaidyti jų abejones bei išspręsti, kuris iš jų aukštesnis ir ankstesnis? Valdovas į tai atsakė: „Protas aukštesnis“. Bet Kalba jam atsakė: „Išties, aš nusileidžiu tavo norams“, turėdama mintyje, kad per Kalbą jis gauna tai, ko nori. Į tai Būties Aš tarė jai: „Egzistuoja du Protai, „judrus“ ir „nejudrus“. „Nejudrus“ yra manyje. „Judrus“ yra tavo (t. y., Kalbos, materijos plane) valdžioje. Tuo tu esi aukščiau. Bet, o žavioji būtybe, kadangi tu asmeniškai į mane kreipeisi (ir su tokiu išdidumu), todėl, o Sarasvate, tu niekada nekalbėsi po (intensyvaus) iškvėpimo.“ Kalbos dievybė (Sarasvatė, vėliausia Vak forma, arba aspektas, taip pat slapto mokymo, arba ezoterinės išminties, dievybė) iš tikrųjų visada buvo tarp pranos ir apanos. Bet, o dieve, lydima apanos (gyvybinio oro) sūkurio, nors ir skatinama (...) be pranos (iškvėpimo atodūsiu), ji nubėgo pas Pradžapatį (Brahmą), sakydama: „Pasigailėk, o Gerbiamas Valdove!“ Tada vėl atsirado Prana, maitinanti Kalbą. Ir todėl Kalba visada nutyla po (stipraus) iškvėpimo. Ji visada triukšminga arba betriukšmė. Iš šių dviejų betriukšmė aukštesnė už triukšmingą (Kalbą) (...) Kalba, atsirandanti kūne pranos dėka ir po to virstanti apana (...), o po to asimiliuojanti su udana (fiziniais kalbos organais) (...) pagaliau atsiranda samanoje („bamboje garso forma kaip materiališki visų žodžių priežastis“, sako Arjuna Misra). Taip kažkada kalbėjo Kalba. Taigi Protas skiriasi savo nejudrumu, o Dievybė (Kalba) savo judrumu.“

¹⁸ 1, 15. *Anugita* yra *Ašvamedha parvanos* dalis Mahabharatoje. Bhavadgytos, išleistos M. Müllerio, vertėjas mato tai kaip Bhagavadgytos tęsinį. Tikrasis jos tekstas yra viena iš seniausių upanišadų.

Šia pateikta alegorija yra pagrįstas okultizmo dėsnis, skelbiantis tylėjimą, kai žinomi kai kurie slapti ir neregimi dalykai, pažinūs tik dvasiniam suvokimui (šeštam jausmui), ir kurie negali būti išreikšti „triukšminga“, arba garsia, kalba. Šis skyrius iš Anugitos, sako Arjuna Misra, paaiškina pranajamą, arba kvėpavimo reguliavimą, atliekant jogos pratimus. Bet šis būdas be išankstinių pasiekimų arba bent be visiško dviejų aukščiausių jausmų (kurie iš tikrųjų yra septyni, kaip bus vėliau parodyta) suvokimo priklauso greičiau jau žemajai jogai, taip vadinamai hatha joga, kuriai arhatai niekada nepritarė ir toliau nepritaria. Ji kenkia sveikatai ir niekada negali savarankiškai išsivystyti į radžą jogą. Šis pasakojimas pateiktas tam, kad parodytų, kaip senojoje metafizikoje neatskiriamai susiję protingos būtybės, greičiau, „protai“ su kiekvienu jausmu arba funkcija, fizine ar protine. Okultizmas moko, kad žmoguje ir gamtoje egzistuoja septyni jausmai, lygiai taip, kaip egzistuoja septynios sąmonės būsenos, ir tai patvirtinama to paties veikalo septintame skyriuje apie pratjahaną (jausmų suvaldymą ir suregulavimą, o pranajama apima tik „gyvybinius vėjus“, arba kvėpavimą). *Brahmanai*, patvirtindami septynių aukojančių Šventikų (*Hotri*) buvimą, sako: „Nosis ir akys, ir liežuvis, oda ir ausys, kaip penktas (arba uoslė, regėjimas, skonis, lytėjimas ir klausa), protas ir suvokimas, yra septyni aukojantys šventikai, atskirai stovintys“, ir kurie, „būdami mažoje erdvėje, (vis tik) nemato vienas kito“ tame jausminiame plane, išskyrus protą. Nes protas sako: „Nosis nejaučia kvapo be manęs, akys neskiria spalvų be manęs ir t. t., ir t. t. Aš – amžinas visų elementų (t. y., jausmų) vadas. Be manęs jausmai niekada nešvyti, o panašūs į tamsų būstą arba ugnį, kurios liepsna užgeso. Be manęs visos būtybės panašios į pusiau sausą arba pusiau drėgną kurą, jos nesugeba suvokti savybių arba daiktų net savarankiškai veikiant visiems jausmams“¹⁹.

¹⁹ Tai įrodo, kad šiuolaikiniai metafizikai su visais savo praeities ir dabarties atstovais, tokiais kaip Hegelis, Berkeley, Schopenhaueris, Hartmannas, Spenceris ir netgi šiuolaikiniai *amžinieji idealistai* yra niekas daugiau, nei silpni žilos senovės kopijuotojai.

Tai, be abejo, liečia tik *protą jausminiame plane* (penkių jausmų), dvasinis Protas, aukščiausia *beasmenio Mano* dalis arba aspektas nesuvokia jausmų fiziniame žmoguje. Kiek daug senovės išminčiai žinojo apie jėgų santykį ir visus neseniai atrastus protinių bei fizinių sugebėjimų ir funkcijų reiškinius bei daugelį kitų paslapčių, galima įsitikinti skaitant šio neįkainojamo filosofinių ir mistinių žinių reikšme veikalo septintą ir aštuntą skyrius. Atkreipkite dėmesį į jausmų ginčą dėl jų pirmumo ir į jų sprendimą pasirinkti Brahmaną, visos kūrinijos Valdovą, savo teisėju. „Jūs visi aukščiausieji ir neaukščiausieji (arba aukštesni už daiktus, kaip sako Arjuna Misra, nė vienas nebūdamas nepriklausomas nuo kito). Jūs visi turite abipuses savybes. Visi yra aukščiausi jiems būdingose sferose ir visi palaiko vienas kitą. Egzistuoja tik vienatinis nejudrus (gyvybės dvelksmas arba kvėpavimas, taip vadinamas *jogos kvėpavimas*, kuris yra *Vienatinio*, arba Aukščiausio Aš, kvėpavimas); šis vienatinis yra Aš Pats, sutelktas į daugybę (formų)“.

Šis Kvėpavimas, Balsas arba Vėjas (*Pneuma?*) yra Septynių Jausmų sintezė, *noumenaliai* – visos žemesnės dievybės, o ezoteriškai – Septynetainiškumas ir „Balso Kariai“.

b) Toliau mes matome, kaip kosminė Materija sklaidosi ir jungiasi į elementus – sugrupuotus į mistinius Keturis, esančius penktame elemente – eteryje, akašos „pamušale“, *Anima Mundi* arba kosmoso Motinoje. „Taškai, Linijos, Trikampiai, Kubai, Ratai“ ir, pagaliau, Sferos – kodėl arba kaip? Todėl, sako Komentarai, kad toks pirminis Gamtos dėsnis, ir todėl, kad Gamta visose savo apraiškose taiko geometrijos dėsnius. Egzistuoja įgimtas dėsnis – ne tik pradinėje, bet ir mūsų reiškinų plano aktyvioje materijoje – kuriuo Gamta suderina savo geometrines formas, o vėliau ir savo sudedamuosius elementus, ir čia nėra vietos atsitiktinumui ar netikėtumui. Pagrindinis okultizmo dėsnis

sako, kad Gamtoje nėra poilsio ar judėjimo nutrūkimo²⁰. Tai, kas atrodo poilsis, tėra tik vienos formos pakeitimas kita, esmės pakeitimas, lydintis formos pakeitimą, bent taip mus moko okultinė fizika, kuri tarsi iš anksto numatė „materijos tvarumo“ atradimą. Taip sakoma senuosiuose IV Stanso Komentaruose²¹.

„Motina yra ugninė Gyvybės Žuvis. Ji leidžia ikrus ir Kvėpavimas (Judėjimas) sušildo bei išsklaido juos. Kiaušinėliai (ikrai) greitai ima traukti vienas kitą, sudarydami tirščius Okeane (Erdvėje). Dideli gumulai susijungia ir gauna naujų ikrų kiaušinėlių, – ugninių Taškų, Trikampių ir Kubų pavidalu, kurie bręsta; ir numatytu laiku kai kurie gumulai atitrūksta ir įgauna rutulio formas, jų atliekamą procesą, jeigu tik kiti netrukdo jam. Po to Dėsnis Nr.*** pradeda veikti. Judėjimas (Kvėpavimas) tampa Sūkuriumi ir įtraukia juos suktis“.²²

IV STANSAS – Tęsinys

5. OI-HA-HOU YRA TAMSA, BEGALYBĖ ARBA NE-SKAIČIUS, ADI-NIDANA, SVABHAVATA ○²³.

1) ADI-SANAT, SKAIČIUS, NES JIS VIENAS (a).

2) ŽODŽIO BALSAS, SVABHAVATA, SKAIČIAI, NES JIS VIENAS IR DEVYNI²⁴.

²⁰ Būtent šio dėsnio žinojimas leidžia ir padeda arhatui atlikti savo sidhi, arba įvairiausius fenomenus, tokius kaip materijos dezintegracija, daiktų pernešimas iš vienos vietos į kitą ir kt.

²¹ Šie senieji Komentariai prijungti prie Stansų kartu su senaisiais aiškinimais, nes Komentariai su savo senąja simbolių kalba paprastai mažai tesuvokiami kaip ir patys Stansai.

²² Polemiškame moksliniame veikale *Šiuolaikinė Genezė* (48 psl.) šventikas W. B. Slaughteris, kritikuodamas astronomus, sako: „Apgailėtina, kad šios teorijos (ūkų) šalininkai nepraplėtė savo samprotavimų apie sukimosi pradžią. Niekas nepasiruošęs pateikti mums protingą to priežastį. Kaip masės atšalimo ir susitraukimo procesas suteikia jai sukamąjį judesį?“ (Pateikia Alexanderis Winchellis *World-Life*, 49 psl.) Aišku, kad ne materialistinis mokslas kada nors atsakys į šį klausimą. „Judėjimas amžinas nepasireiškusiame ir periodinis pasireiškusiame“, sako okultinis mokslas. „Kai šiluma, kurią sukelia Liepsna Pirminėje Materijoje, priverčia judėti jos daleles, tai šis judėjimas virsta sūkuriumi“. Skysčio lašas įgauna sferinę formą, nes jo atomai sukasi aplink savę jų ultimatyvioje, netirpioje ir noumenalioje esmėje; netirpioje tik fiziniam mokslui. Šis klausimas vėliau bus pateiktas išsamiau.

²³ X, nežinomas kiekis.

3) „KVADRATAS BE FORMOS“²⁵.

IR ŠIE TRYS, PATALPINTI ○²⁶ VIDUJE, YRA SLAPTOJI KETVERYBĖ; IR DEŠIMT YRA ARUPA²⁷ VISATA (b). PO TO EINA SŪNŪS, SEPTYNI KARIAI, VIENAS – AŠTUNTAS PALIKTAS ATSKIRAI, IR JO KVĖPAVIMAS YRA DUODANTIS ŠVIESĄ (c)²⁸.

a) „Adi Sanat“ pažodžiui reiškia „Pirmas“ arba „Nuo amžių buvęs Senasis“, pavadinimas, kuris sutapatina kabalistinius pavadinimus, reiškiančius Adomą Kadmoną ir Sefirą, su Brahma-Kūrėju, tarp kitų jo vardų bei titulų taip pat dar vadinamu ir Sanat.

„Svabhava“ yra mistinė Substancija, plastiška fizinės Gamtos Šaknis – apreikštieji „Skaičiai“; „Skaičius“ jo Esybės vienovėje aukščiausiam Plane. Šis pavadinimas yra budistinis terminas ir kabalistinio prototipų pasaulio, iš kurio kyla kūrybiniai formuojantys bei materialistiniai planai, ketvirtainės *Anima Mundi* sinonimas; Švytėjimas, arba Kibirkštys, – įvairūs kiti pasauliai, talpinami pastaruosiuose trijuose. Visi pasauliai paklūsta Valdovams, arba Regentams, Indijoje vadinamiems rišiais ir pitriais, žydų ir krikščionių – angelais, o giliausioje senovėje – dievais.

b) „O“ reiškia, kad „Begalinis Ratas“, arba nulis, tampa skaičiumi, bet tik tada, kai prieš jį yra bent vienas iš devynių prieš jį einančių skaičių, teikiančių jam sumą ir galią. „Žodis“ arba Logas derinyje su „Balsu“ ir Dvasia²⁹ (Sąmonės išraiška bei šaltiniu) pateikia dešimt

²⁴ Tai sudaro Dešimt, arba tobulą skaičių, priskiriamą Kūrėjui, šiuo atveju visumai Kūrėju, kuriuos monoteistai sulieja į Vienatinį, kaip Elohimas, Adomas Kadmonas arba sefira Keter (Karūna) – visi jie yra dešimties sefirų, kurios yra pasireiškusios visatos simboliai populiarioje kaboje, androgininė sintezė. Tačiau ezoteriniai kabalistai, kaip ir Rytų okultistai, atskiria viršutinį sefirų trikampį (Karūną, Chokmą ir Biną) nuo likusių septynių sefirų. Terminą *Svabhavat* orientalistai aiškina kaip reiškiantį visuotinę plastišką materiją, išsklaidytą erdvėje, gal taip tikėdamiesi sutapatinti ją su mokslo eteriu. Bet okultistai tapatina tai su Tėvu-Motina mistiniame plane.

²⁵ Arupa.

²⁶ Beribis Ratas.

²⁷ Subjektyvumas, neturintis formos.

²⁸ Bhaskara (sanskr.)vienas iš *Surjos*, Saulės, titulu; reiškia „duodantis gyvybę“ ir „teikiantis šviesą“.

²⁹ Tai liečia abstrakčią Mintį ir konkretų Balsą, arba jų pasireiškimą, priežasties pasekmę. Adomas Kadmonas arba Tetragramatonas kaboje yra Logas. Todėl ši

skaičių, taip sudarydami su nuliu Dekadą, talpinančią savyje visą visatą. Triada sudaro Tetraktį (keturkampį), arba „Slaptąją Ketverybę“ Rato viduje; Kvadratas Rate yra pati galingiausia iš visų maginių figūrų.

c) „Vienas atstumtasis“ yra mūsų Sistemos Saulė. Ezoterinis aiškinimas gali būti rastas senuosiuose Sanskrito Šventraščiuose. *Rigvedoje* „Aditi“, Begalybė arba Begalinė Erdvė (prof. Maxo Müllerio išversta kaip „regima begalybė – regima plika akimi!!!; begalinis tęstinumas už žemės, debesų ir dangaus ribų) yra ekvivalentiška „Motinai-Erdvei“, koegzistuojančiai su „Tamsa“. Ji labai teisingai pavadinta „Dievų Motina“, „Deva-Matri“, nes iš jos kosminių įsčių gimė visi mūsų sistemos kūnai – saulė ir planetos. Alegoriškai ji aprašyta taip: *„Aštuoni sūnūs gimė iš Aditės kūno; ji priartėjo prie dievų su septyniais, bet atstūmė aštuntą, Martandą“*, mūsų saulę. Septyni sūnūs, vadinami aditjais, kosmiškai ir astronomiškai, yra septynios planetos; ir saulė, neįtraukta į jų skaičių, aiškiai rodo, kad indai galėjo žinoti ir iš tikrųjų žinojo apie septintą planetą, nevadindami jos Uranu³⁰. Bet ezoteriškai ir teologiškai šie aditjai, jų primityviaja, senovine prasme, yra aštuoni ir dvylika didžiųjų indų panteono dievų. „Septyni leidžia mirtingiesiems matyti jų būstus, bet patys pasirodo tik

Triada atitinka pastarojoje aukščiausiąjį Trikampį – Keter, Chokmą ir Bina, pastaroji yra Moteriško Prado galia ir tuo pačiu metu Vyriško Prado Jehova, kaip esanti Chokmos, Vyriškos Išminties, pasekmė.

³⁰ Slaptoji Doktrina moko, kad Saulė yra centrinė žvaigždė, bet ne planeta. Tačiau senovėje buvo žinomi ir garbinami septyni didieji dievai, išimtį darydami Saulei ir Žemei. Kas buvo tas Paslaptingas Dievas, kuris taip buvo išskiriamas? Aišku, ne Uranas, Herschelio atrastas 1781 m.; bet ar negalėjo jis būti žinomas kitu vardu? – klausia Ragonas. „Okultiniai mokslai astronominiais skaičiavimais atrado, kad planetų turi būti septynios ir senovėje Saulė turėjo būti įtraukta į dangaus harmonijų skalę užimti laisvą vietą. Taigi, kai tik atsirasdavo nė vienai iš šešių planetų nebūdingas poveikis, jis būdavo priskiriamas Saulei (...) Klaida atrodo gan svarbi, bet ji nebuvo tokia svarbi savo praktinėmis pasekmėmis, jeigu astrologai Uraną pakeisdavo Saule, kuri (...) yra Centrinė Žvaigždė, reliatyviai nejudri ir besisukanti tik apie savo ašį, bei reguliuojanti laiką ir dimensijas ir kuri negali būti nušalinta nuo savo tikrųjų funkcijų“. *Maconnerie Occulte*, 447 psl. Savaitės dienų pavadinimai taip pat neteisingi – „Sekmadienis (angl. *Sunday*) turėtų būti Urano Diena (*Urani dies*)“, priduria rašytojas.

arhatams“, taip sako senoji patarlė; „jų būstus“ reikia suprasti kaip planetas. Senieji komentarai pateikia tokią alegoriją ir paaiškina ją:

„Aštuoni namai buvo sukurti Motinos; aštuoni namai aštuoniems dieviškiems Sūnums: keturi dideli ir keturi mažesni. Aštuonios Švytinčios Saulės, atitinkančios jų amžių ir padėtį. Bal Ilu (Martanda) buvo nepatenkintas, nors jo namas buvo didžiausias. Jis pradėjo (dirbti), kaip tai daro didžiuliai drambliai. Jis įkvėpė (įtraukė) į savo pilvą savo brolių gyvybinį dvelksmą. Jis bandė praryti juos. Keturi didieji buvo toli; toli savo karalystės pakraštyje³¹. Jie nebuvo apiplėšti (nebuvo paliesti) ir juokėsi. „Daryk viską, ką pajėgi, Valdove, tu negali mūsų pasiekti“. Bet mažesnieji verkė. Jie pasiskundė Motinai. Ji išsiuntė Bal Ilą į savo karalystės centrą, iš kurio jis negalėjo pajudėti. (Nuo to laiko) jis (vien tik) saugo ir grasina. Jis persekioja juos lėtai sukdamasis aplink save; jie skubiai nosisuka nuo jo; ir jis iš toli stebi kryptį, kuria juda jo broliai išilgai kelio, juosiančio jų būstus³². Nuo tos dienos jis maitinasi Motinos kūno prakaitu. Jis papildo save jos kvėpavimu ir atmatomis. Todėl ji atstūmė jį“.

Jeigu „Atstumtasis Sūnus“, kaip aukščiau nurodyta, matyt, yra mūsų Saulė, tai „Sūnūs-Saulės“ priskirtinos ne tik mūsų planetoms, bet iš viso dangaus kūnams. Pats Sūrja, tebūdamas tik Centrinės Dvasinės Saulės atspindys, yra visų vėliau už jį išsivysčiusių kūnų prototipas. Vedose jis pavadintas Loka Čakšu, „Pasaulio Akis“ (mūsų planetinio pasaulio), ir yra viena iš trijų pagrindinių dievybių. Tačiau jį vadina Djauso³³ Sūnumi arba Aditės Sūnumi, nes neakcentuojamas skirtumas ir nėra nuorodų į ezoterinę reikšmę. Taip jis aprašytas kaip traukiamas septynių žirgų ir vieno septyngalvio žirgo; pirmieji atitinka jo septynias planetas, o paskutinis – jų bendrą kilmę iš vienatinio kosminio Elemento. Šis „vienatinis Elementas“ pavadintas labai

³¹ Planetų sistema.

³² Saulė sukasi aplink savo ašį ta pačia kryptimi kaip ir planetos savo atitinkamose orbitose, taip moko mus astronomai.

³³ Djausas (Dyaus) – Rigvedoje minimas vedų mitologijos panteono dievas, senasis dangaus valdovas. Iš jo kildinamas vyriausio graikų mitologijos dievo Dzeuso vardas (vert. past.).

vaizdžiai „Ugnimi“. Vedos moko, kad „Ugnis iš tikrųjų turi savyje visas dievybes“³⁴.

Alegorijos prasmė aiški, nes tam paaiškinti turime Džian Komentarus bei šiuolaikinį mokslą, nors jie ir skirtingai žvelgia į kai kurias detales. Okultinė doktrina bent atmeta hipotezę, gimusią iš nebulos (ūko) teorijos, kad (septynios) didžiosios planetos evoliucionavo iš centrinės šios mūsų regimos Saulės materijos masės. Be abejo, pirmoji kosminės materijos kondensacija prasidėjo aplink centrinį branduolį, savo Saulę-tėvą; bet mūsų Saulė, kaip mus moko, tiesiog atsiskyrė anksčiau už kitus besisukančios masės slėgimo metu ir todėl yra jų vyresnysis ir didysis „brolis“, bet ne jų „tėvas“. Aštuoni aditjai, „dievai“, visi sukurti iš amžinos substancijos (kometų materijos³⁵ – Motinos), arba iš „visuotinės medžiagos“, kuri sudaro tiek penktą, tiek ir šeštą kosminį Principą, upadhi, arba visuotinės Sielos pagrindą, lygiai kaip žmoguje – Mikrokosme – Manas³⁶ yra upadhi buddhi atžvilgiu³⁷.

Egzistuoja ištisa poema, aprašanti pirmąsias kilmės kovas tarp besivystančių planetų prieš paskutiniąją kosmoso formaciją, taip paaiškindama tariamus kai kurių planetų sistemų padėties pažeidimus. Pavyzdžiui, Neptūno ir Urano palydovų (apie kuriuos, kaip tvirtinama, senovėje nebuvo žinoma) stiprus pakrypimas žmogaus akiai atrodo taip, tarsi jie judėtų atvirkščia kryptimi. Šias planetas vadina Kariais, Architektais, o Romos Bažnyčia, įvardydamas jas kaip Dangaus Kariaunos Vadus, taip pratęsia tas pačias tradicijas. Kaip mums teigia, Saulė, išsivysčiusi iš kosminės Erdvės, prieš galutinai susidarant pirminių ir rutulinių planetinių ūkams, traukos ir atostūmio dėsniai dar neįgavus pusiausvyros, įtraukė į savo masės gelmes visą įmanomą

³⁴ Žr. *Anugita*, Telango vert., X, 9; ir *Aitarėja brahmana*, 1. psl.

³⁵ Okultinis mokslas sako, kad ši kometų materijos substancija visiškai skiriasi nuo bet kokių mokslui žinomų cheminių ar fizinių savybių. Ji homogeninė savo pirminiu aspektu už Saulės sistemos ribų ir absoliučiai diferencijuojasi po to, kai ji pereina mūsų Žemės sferos ribas; planetų atmosferų pakeista ir jau tapusi sudėtinga tarpplanetinės medžiagos materija ji heterogeninė tik mūsų pasireiškusiame pasaulyje.

³⁶ Manas – Proto principas, arba žmogiška Siela.

³⁷ Buddhi – dieviška Siela.

kosminį gyvybingumą, sukeldama grėsmę būti įtrauktiems ir savo silpnesniesiems „Broliams“. Po to ji pradėjo maitintis „Motinos prakaitu ir atmatomis“, kitaip sakant, tomis Eterio (visuotinės Sielos Kvėpavimo) dalimis, apie kurių egzistavimą bei sudėtį mokslas ir toliau nieko nežino. Kadangi seras Williamas Grovas³⁸ taip pat paskelbė panašią teoriją, sakydamas, kad sistemos „palaipsniui kinta dėl atmosferos poveikio atsirandančių papildymų ar praradimų arba dėl priaugimų ar sumažėjimų, kylančių iš nebulinės (ūko) medžiagos“, ir kad „saulė gali kondensuoti dujinę materiją, kai ji juda erdve ir taip gali atsirasti šiluma“, tai archainis mokymas atrodo pakankamai moksliškas net mūsų amžiuje³⁹. W. Mattieu Williamsas pasiūlė mintį, kad išsisklaidžiusi materija, arba eteris, būdama visatos šiluminių radiacijų imtuvu, dėl šios savo savybės įtraukiama į saulės masės gelmes; išmesdama iš ten anksčiau kondensuotą ir šilumą atidavusį eterį, ji susispaudžia ir atiduoda šilumą, kad išretėjusi bei atšalusi savo ruožtu būtų išmesta prieš eteriui sugeriant naują šilumą, kuri, kaip galvoja šis mokslininkas, taip ir yra sugerama bei vėl kondensuojasi, ir kurią pasidalija visatos saulės.

Ši teorija yra arčiausia okultiniams mokymams iš visų kada nors paskelbtų mokslo teorijų; nes okultizmas vadina tai „Negyvu Kvėpavimu“, kurį Saulė išmeta, ir jos maitinimusi „Motinos-Erdvės“ „prakaitu ir atmatomis“. Tai, kas gali turėti silpną įtaką Neptūnui⁴⁰, Saturnui bei Jupiteriui, sugriautų tokius palyginti mažus „Būstus“ kaip Merkurijus, Venera bei Marsas. Kadangi Uranas iki aštuoniolikto šimtmečio pabaigos buvo nežinomas, alegorijoje minimos ketvirtos planetos pavadinimas turi išlikti mums paslaptimi.

³⁸ Žr. *Correlation of Physical Forces*, 1843 m., 81 psl.; ir *Address to the British Association*, 1866 m.

³⁹ Tos pačios mintys sutinkamos W. Mattieu Williamso *The Fuel of the Sun*, taip pat *On the Conservation of Solar Energy* (*Nature*, XXV, 440-444, kovas, 9, 1882 m.) d-ro C. Williamo Siemseno; ir d-ro R. Martino Duncano, Londono Geologų Draugijos Prezidento „Kreipimesi“ 1877 m. Taip pat žr. Alexanderio Windhelio L.L.D., *World-Life* 53 psl. - *et seq.*

⁴⁰ Kai mes kalbame apie Neptūną, tai ne kaip okultistai, bet kaip europiečiai. Tikrasis Rytų okultistas tvirtins, kad nors ir yra daug neatrastų planetų mūsų sistemoje, bet Neptūnas iš tikrųjų jai nepriklauso, nepaisant jo akivaizdaus ryšio su mūsų Saule ir jos poveikio jam. Šis ryšys iliuzinis, įsivaizduojamas, sako jie.

Visų „Septynių“ „Kvėpavimas“ yra, kaip sakoma, bhaskara – Šviesą Teikiantis, nes gimę jie (planetos) visi buvo kometos ir saulės. Jie vystosi manvantariniam gyvenimui iš pirminio Chaoso (dabar tai – neišsisklaidančio ūko noumenas) surinkdami ir kaupdami pirmines amžinos Materijos diferenciacijas, kaip tai labai gražiai nusakoma Komentaruose: *„Taip Šviesos Sūnūs apsigaubė Tamsos audeklu“*. Alegoriškai jie vadinami „Dangaus Sraigėmis“, nes bekūniai (mūsų suvokimu) Protai, nematomi gyvenantys savo žvaigždiniuose ir planetiniuose būstuose, sukdamiesi nešasi kartu ir būstą tarsi sraigės savo kiautą. Archainiai astronomai paskelbė visų dangaus kūnų ir planetų bendrųjų pagrindų doktriną, kaip matome, dar prieš Keplerį, Newtoną, Leibnizą, Kantą, Gershelį ir Laplace'ą. Šiluma (kvėpavimas); trauka ir atostūmis – trys didieji judėjimo faktoriai – yra sąlygos, kuriose visi šios pirminės sistemos nariai gimsta, vystosi ir miršta; kad vėl atgimtų po Brahmos nakties, kurios metu amžina Materija periodiškai grįžinėja į savo pirminę nediferencijuotą būseną. Net labiausiai išsiplėtusios dujos negali padėti šiuolaikiniam fizikui įsivaizduoti amžinos Materijos prigimties. Iš pradžių Jėgos centrai, nematomos Kibirkštys, arba pirminiai atomai, palaipsniui pereidami į objektyvumą, diferencijuojasi į molekules ir tampa saulėmis – dujinėmis, spinduliuojančiomis, kosminėmis, ir pagaliau „vienatinis Sūkurys“ (arba Judėjimas) suteikia jiems impulsą koncentruotis į formą ir pradinį judėjimą, kurį reguliuoja bei palaiko niekada nesiilsintys „Kvėpavimai“ – Dhian Kohanai.

iv Stansas – Tęsinys

6. ...PO TO ANTRIEJI SEPTYNI, KURIE YRA LIPIKAI, GIMĘ IŠ TRIJŲ⁴¹. ATSTUMTASIS SŪNUS VIENAS. „SAULĖS SŪNŲ“ BE GALO DAUG.

⁴¹ Žodis, Balsas ir Dvasia.

„Lipikai“, nuo sanskrito žodžio *lipi* – raštas, tiesiogine žodžio prasme reiškia „raštininkas“⁴². Mistiškai šios dieviškos būtybės susijusios su karma, atpildo dėsniu, nes jie yra Užrašinėtojai ir Metraštininkai, įamžinantys mums nematomose astralinės šviesos bulėse „didžią amžinybės paveikslų galeriją“ – tikslų žmogaus kiekvieno veiksmo ir netgi minties atspindį; ir viso to, kas buvo, yra arba bus suaktyvintoje visatoje. Kaip pasakyta *Atidengtoje Izidėje*, ši dieviška ir nematoma drobė yra Gyvenimo Knyga. Kadangi būtent Lipikai iš pasyvaus kosminio Proto projektuoja į objektyvumą idealų visatos planą, pagal kurį „Statytojai“ atkuria kosmosą po kiekvienos pralajos, tai jie atitinka Septynis Apreiškimo Angelus, kuriuos krikščionys garbina kaip septynias „Planetos Dvasias“, arba „Žvaigždžių Dvasias“; taigi jie yra betarpiški Amžino Atstovavimo – arba, kaip juos vadina Platonas, „dieviškos Minties“, sekretoriai. Amžinasis Metraštininkas nėra fantastinė svajonė, nes panašius metraštininkus randame ir grubios materijos pasaulyje. Kaip sako dr. Draperis:

„Šešėlis niekada nekrenta ant sienos, nepalikdamas ant jos pastovaus pėdsako, ir šis pėdsakas gali būti paverstas matomu, jeigu būtų pasitelktas atitinkamas procesas (...) Mūsų draugų portretai arba gamtos vaizdai ant jautraus paviršiaus gali būti nematomi plikai akiai, bet jie taps matomi, kai tik bus panaudoti atitinkami ryškalai. Vaiduoklių buvimas ant sidabrinio ar veidrodinio paviršiaus nematomas tol, kol mes jų neišsišauksime į regimą pasaulį per nekromantiją. Ant mūsų pačių intymiausių patalpų sienų, kur mes galvojame, kad esame apsaugoti nuo nekuklios akies ir kad mūsų užsidarymas čia niekada nebus sudrumstas, egzistuoja mūsų veiksmų pėdsakai ir atspaudai viso to, kuo mes gyvenome“.⁴³

Dr. Jevonsas ir dr. Babbage teigia, kad kiekviena mintis perstumia smegenų daleles ir, suteikdama joms judėjimą, išbarsto jas erdvėje; jie taip pat teigia, kad „kiekviena egzistuojančios materijos dalelė turi

⁴² Keturi Nemirtingieji paminėti *Atarva vedoje* kaip Sergėtojai, arba keturių dangaus pusių Sargai. (Žr. I sk., XXVI – 1-4, et seq.)

⁴³ *Conflict between Religion and Science*, 132-133 psl.

būti visko, kas su ja vyko, įrašas⁴⁴. Taip senoji doktrina pradėjo įgauti pilietybės teises tarp mokslo pasaulio teorijų.

„Keturiasdešimt Prisieksiujų“, stovinčių Amenti valdose kaip Sielos kaltintojai priešais Ozyrį, priklauso tai pačiai dievybių klasei kaip ir Lipikai ir galėtų būtų jų atitikmenys, jeigu egiptiečių dievai būtų labiau suprantami ezoterine prasme. Indų Čitragupta, skaitantis kiekvienos Sielos ataskaitą savo įrašė, vadinamame Agra Samadhani; Prisieksieji, skaitantys Mirusiojo širdyje, tampančioje atversta knyga Jamai arba Minosui, Ozyriui arba Karmai – visa tai yra tik daugybė pasikartojimų bei variacijų Lipikų vardams ir jų astralinams Metraščiams. Tačiau Lipikai vis tik nėra dievybės, susijusios su mirtimi, jie susiję su Amžinu Gyvenimu.

Būdami susiję su kiekvieno žmogaus likimu ir kiekvieno kūdikio gimimu, kurio gyvenimas jau pažymėtas astralinėje šviesoje – ne lemties valia, bet todėl, kad ateitis, taip pat kaip ir praeitis, visada gyvena dabartyje – Lipikai taip pat daro įtaką ir astrologijos mokslui. Turime pripažinti astrologijos tiesą, norime to ar ne. Nes kaip pastebėjo vienas iš šių dienų astrologijos profesorių:

„Dabar, kai fotografija mums atvėrė žvaigždžių sistemos cheminį poveikį, užfiksuodama fotografijose milijardus žvaigždžių ir planetų, iki šiol nepasiekiamų pačiais galingiausiais teleskopais, tampa lengviau suprasti, kaip mūsų Saulės sistema tam tikru būdu gali paveikti gimstančio kūdikio smegenis, dar neturinčius jokių įspaudų, priklausomai nuo tuo metu zenite esančio vieno ar kito Zodiako žvaigždyno.“⁴⁵

⁴⁴ *Principles of Science*, II. 455 psl.

⁴⁵ *Ely Star Les Mysteres de l'Horoscope*, 9 psl.